

Zelei Miklós

Mandulafecske

Dr. Tenkess Samu álma

Előre a glasgow-i kómaskálán!

Derengő kijelzők, villogó képernyő, kirepedő pisizacsκό, gumicsövek a testben, elektródok fejbőrön-mellkason. Nehéz ennyi szolgálás után a magunk ura lenni. És látja magát egy emlékezetdarabon. Nincs már röpcédula, seperc alatt szórólappá változott.

Indulás.

Székely ingben, lájbiban Sinkovits Imre integet:

– Istenem, Hazám, Családom után, a hitem, Samukám, tibennetek! Mutassuk meg a népnek, hogyan szavazzon, hogy jó legyen. Magyarázzuk el neki, hogy ez most nem úri huncutság. A sorsunkat, a jövőjüket, az egész nemzet jövőjét tartják a kezükben.

– Jönnek utánunk a volt munkásörök és letépkedik a plakátjainkat. A postaládákból kilopják a szórólapjainkat – suttogja Samu. – Fegyverük is van! De minden postaláda egy egri vár. Úgy is fogjuk védeni.

– Nincs semmink, csak az elvesztett becsületünk! De nem félünk – Molnár tizedes motorgúnyában, sapkára tolt szemüvegben, a nyakába akasztott gránátokba rejtve több példányban a ramproga, kezében szórólapok. A golyózáporban a kövesút közepére áll: – A haza nem eladó semmi pénzben. Elesett Szolnok, elesett Temesvár, ez a vár most az ország. Mielőtt esküdnénk, csak ennyit, aki félti a bőrét, most még elmehet. Nekem férfiak kellene. Inkább kevés oroszlán, mint sok nyúl. Másodszor, törökkel nem levelezünk! Harmadszor, aki a vár megadásáról beszél, halálfia legyen! Esküdjetek! Esküszöm az egy élő Istenre, hogy véretem és életemet az egri vár védelmére szentelem. Sem erő, sem fortély nem félemlít. Sem pénz, sem ígéret meg nem tántorít. A vár feladásáról szót sem ejtek. Isten engem úgy segéljen! Isten engem úgy segéljen!

Két fekete Volga kanyarodik be, a második a kanyargó szőke Tiszát húzza maga után. Az elsőből kiszáll Viktor Jegorovics Silov altábornagy. Lenéz a vízre:

– Nása Tyissza! – karmesteri pálcájával csak egyet int, és elhallgatnak a fegyverek. Silov beszélni kezd:

– Nem volt helyes, hogy 1945 után nem vonultunk ki Magyarországról, hanem rákényszerítettük önökre a szovjet rendszert. Nem volt helyes, hogy levertük az 56-os lázadást. Nem volt helyes, hogy megszállva tartottuk az országot. Nem volt helyes, hogy mérhetetlen környezeti károkat okoztunk. Nem volt helyes, nem volt helyes...

Részlet a regényből

A sok bűn hallatán Sztálin elvtárs sír a Kreml falában. Könnyei a Vörös térre hullanak, sírva-vigadva éneкли:

*Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország,
Gyönyörűbb, mint a nagyvilág!
Ha zeng a zeneszó, látom ragyogó, szép orcád.*

– Persze, hogy nem volt helyes! – mondja Sztálin. – Hát én magam is mindig a magyar függetlenségért harcoltam, Hruscsov elvtárssal karöltve! Igaz, Nyikita Szergejevics?

– Így igaz! – válaszol Hruscsov. – Rettenetes volt végignéznem az 56-os magyarországi vérfürdőt – és énekel tovább:

*Táltos paripákon tovaszállunk, haza hí' fű, fa, lomb, virág!
Úgy sír a hegedű, vár egy gyönyörű szép országot!*

– Éljen a szuverén Magyarország! – integet Hruscsov.

– És az atomfegyverek a Bakonyban? – csap a kardjára Dobó István várkapitány, a Honvédelmi Minisztérium államtitkára, fehér kócsagtollas, mívesen kovácsolt, orrvédős sisakban.

– És délibábos tündérkastély leng a vén Tiszán – Silov altábornagy megveri csizmája szárát, úgy csárdásozik a záhonyi hídon. – A rónaságon hét határon atom? Sehol nem voltak töltetek! Ha fölmerült volna akár csak erre vonatkozó szándék is, parancsnokként én tiltakoztam volna ellene a legjobban. Egész egyszerűen azért, mert amikor szerződést kötöttek, hogy a szovjet csapatok ideiglenesen Magyarországon állomásozzanak, nem volt erről szó. Ha atomtölteteket hoztunk volna ide, azzal megszegték volna a szerződést. Az ígéretünket!

Eldördülnek az Auróra ágyúi.

Lenin a Kárpátokban!

Az Auróra cirkáló méltóságteljesen kiköt a Vereckei-hágón. Vengrija anyácska, 1991. június 19. A parancsnoki hídon Iljics mosolyog. Kigyúrt, leburnult mellkasán kék csíkos matróztrikó feszül. Mindkét kezével integet. Egyszerű matrózsapkáján a felirat: подкарпатский военно-морской флот. Kárpátaljai haditengerészet. Délután van, úgy három óra. A bércek fölött Gagarin szárnyai suhognak. Aki elhozta a világűrt nekünk.

Egy Volgába hogy férnek ennyien?

A második fekete Volgából még mindig szállnak ki Viktor Jegorovics Silov altábornagy kíséretének tagjai: Hadzsi-Umar Dzsiorovics Mamszurov, Hadzsi Muhammad, Frenk Juszuf, Hamazaszp Hacsaturovics Babadzsanjan, Mihail Malinyin, Jumurdzsák, Hegedűs István András, Ali Baba, Pjotr Nyikolajevics Lascsenko, Izumrud Abdulloovics Szultannuradov, Nazim Muhamedzjanovics Jakupov, Köprülü Mehemed. Ígyi szudá! Ígyi szudá! De nem mennek oda, mindenki mellett, urál, urál, mintha ott se lettek volna, elrohannak.

Nyomukban az öcsödi mazsorettek menetelnek:

*Ama pur, ama pur, Ninfa gradita,
Ama pur, ama pur, ország imázsa,*

Fekete gumicsizmájuk körül havat kavar a szél. Itt voltunk, itt vagyunk, itt leszünk. Kezükben tyúklécet forgatnak, amelynek végén hevenyészve megkötött fehér kendő lobog.

*hor che sei nell'età verde,
che ben foll'e che già perde, senz'amar lieta e fiorita,
ama pur, ama pur, Ninfa gradita.*

A szél lekapja a lécz végéről a fehér kendőt és elviszi.

*Mi még megadni se tudjuk magunkat.
Ama pur, ama pur, megadni se.
Senz'amar lieta e fiorita,
ama pur, ama pur, Ninfa gradita.*

*Nem lesz itt nagytakarítás,
se az őszön, se tavasszal,
ama pur, ama pur, takarítás.
Hosszan jöttünk magyar honból,
maradunk a héttoronyban,
ama pur, ama pur, megmaradás!*

Abdi Abdurrahman kezét nyújt Annus Antal altábornagynak:

– Barátok voltunk, barátként válunk el. Köszönöm az együttműködést, fiúk. Életem legszebb éveit töltöttem nálatok. Jó híreketek, a magyaros vendégszeretet jó hírét viszem magammal!

*Nem lesz itt nagytakarítás,
se az őszön, se tavasszal,
ama pur, ama pur, takarítás.
Hosszan jöttünk magyar honból,
maradunk a héttoronyban,
túlélünk, hogy itt maradjunk!
Ama pur, ama pur, Ninfa gradita.*

Abdi Abdurrahman összecsókolózik a magyar honvédtisztekkel, és elindul a záhonyi Tisza-hídon. Széles turbánja alig fér el a keskeny hídon. Amikor átlépi a csíkot, Didey-Frank utánanéz és elröhögi magát:

– A daliás szovjet hadsereg most szabadított föl minket harmadszor. 45, 56, 91.
Abdi Abdurrahman felszabadultán sóhajt:

– Itt az én hazám!

Tengerre néző villát vásárol a munkácsi Hawaïi pálmáson, rögtön a vár alatt, ahonnan messzire látni, szörfözőket, vitorlásokat, pompás hadihajókat, a távolban a benei jachtkikötőt – és közéleti tisztségeket vállal. Kíséretének tagjai is mind építkeznek Beregben, Ung vármegyében, Rákóczi Ferenc, Dobó István birtokain.

Ekkora hülyeséget! Hogy ettől infarktust kaptam és kómába estem? A pántlika. Este nem kellett volna olyan sok pántlika. Dr. Tenkess Samu ébredez. Hát nem azt álmodtam, hogy kórházban vagyok! De ahogy ezt végigmondja, az álmát rögtön elfelejti. Lábával a papucsok után kotorászik. Nagyon feszít. Pisálni. Gyerünk, előre! Indulás.